

(המשך מעמוד 27)

שבה הסתובבתי, היו מקובלים בלויים משר- תפים לבחורים ולנערות — דבר שאצל ה- מוסלמים היה אסור בתכלית האיסור. גמאל, שהיה בודד, ביקש ממני לא פעם שאצטרף אותו לחברה שלנו, ואכיר לו נערות יהודיות. אבל בקרב הבחורות שלנו לא היתה אף אחת מוכנה לצאת עם מוסלמי, אפילו שהיה קצין ויפה-תואר. לאחר מכן הפכו פגישותינו נדירות יותר ויותר, אך- על-פי שנשארנו ידידים נאמנים.

★ ★ ★

„נחש

מי

זה?”

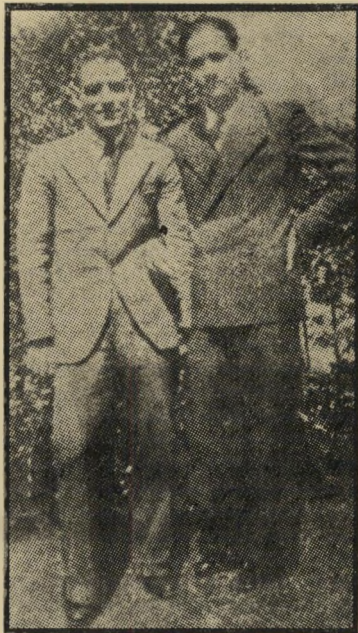
פגישתי האחרונה עם גמאל עבר- אל-נאצר התקיימה בחודש יולי 1949, זה קרה לאחר תבוסתו הגדולה של הצבא המצרי בארץ-ישראל. מצבם של היהודים היה גרוע מגרוע. שני אחי, זיק ואלברט, היו עצורים במחנה-ריכוז ליהודים. אני נאלצתי לספל במשפחותיהם ולהתרוצץ כמ- טורף בין משרדי-הממשלה השונים, כדי ל- נסות להשיג שיחרורם.

יום אחד, כשיצאתי ממשרדו של מוחמד ביי חסאן, ראש האגף לתפקידים מיוחדים במיניסטרי-הפנים, ידעתי כי גם אני עו- מד להיאסר. הלכתי אט-אט — שקוע ב- הרהורים ברחוב עומאד אל-דין, שהוא ה- דינגוף של קאהיר — כשלפתע חשתי ב- שתי ידיים המכסות את עיני מאחורי „נחש מי זה?” שאל קול גברי גס. שלחתי יד

מלחמה

פרטית

ר ק לאחר שציוו האנגלים על פא- רוק להחזיר את נאחס פחה לשלטון, פסקו המהומות וגמאל חזר ללימודים. אבל „אמנת הכבוד והעצמאות” שהתם נאחס פחה עם השלטון הבריטי שוב לא מצאה חן בעיניו. „זו רמאות”, הסביר לי „לא

נאצר (מימין) וידיד „הוא הגניבה מבטים...”

יצא מזה שום דבר. אני אמשיך במלחמה עד שייצא האנגלי האחרון ממצריים.” בינתיים, נאלץ גמאל לפתוח במלחמה פרטית. כיוון ששמו היה מוכר היטב למש- טרה, היה בית-הספר זוכה לביקורי-שוטרים, חבושי-קסדות, כימעט בכל יום. זה לא מצא חן בעיני המנהל, סוליימן ביי זאכי, והוא החליט לסלק את מוקד-הצרות. גמאל גורש הביתה.

אבל כבר אז היו לו אוהדים. תלמידי בית-הספר, בהנהגת שניים מחבריו הלאו- מניים של גמאל, חסאן ואסקר, הכריזו על שביתה עד להחזרתו של המנהיג שסולק. לאחר מספר ימים, נאלץ המנהל להיכנע. שלח את חסן ואת אסקר לביתו של גמאל, להחזיר.

ואז עשה גמאל מחזה טיפוס: הוא הודיע, כי לא יחזור אלא אם כן יופיע קציני-המשמעת של הגימונסיה, נסיף אפנדי. באופן אישי, יתנצל בפניו, ויבקשו לחזור ללימודים. בלי-תבונה, הסכים המנהל גם לכך — וגמאל חזר לבניין בית-הספר לקול תשואות ומחאות-כפיים.

★ ★ ★

„תכיר

מי

יהודיות!”

ה אירע כבר בסוף שנת-הלימודים. אחרי-כך עבר גמאל לאקדמיה.

עבד-אל-נאצר הצליח להתקבל לאקדמיה ה- צבאית — לא בשל ציוניו הטובים, אלא בזכות קומתו הגבוהה והופעתו הנאה. הק- שרים בינינו המשיכו להיות הדוקים. בראש- השנה היה גמאל משגר לי מן האקדמיה כרטיס-ברכה, בפסח היה בא לבקר אותנו, ופעם גם השתתף בסעודת ה-„סדר” והחמיא לאמי על תבשילית הטעימים.

אבל הוא הוסיף להיות ממורמר, קיצוני בדעותיו הנוגעות במישטר, ושואף-מהפכות. פגישותינו נתמעטו, אני נכנסתי לבית-הספר למשפטים, והחברה שלי היתה מורכבת מ- טיפוסים אחרים לגמרי. בחברה היהודית,

החברות המשתפות במיבצע

לא רק כתר ותהילה מצפים למלכה וליתר המתחרות. מיטב החברות בארץ יעניקו להן מת-נות יקרות וטיפול מלכותי.

★ טיסו

יצרני השעון השווייצרי בעל המוניטין העולמי („שעון מצויין — למצטיינים”) יעניקו למלכה שעון מותאם למלכת המים: שעון תת-ימי יקר ערך.

שעון מצויין — למצטיינים

★ אלסטקס

יצרני בגדי-חיים המהוללים, יעניקו למל-כה בגדי-ים שיהיה חידוש באופנת בגדי-ים. הם גם יחלקו בין משתתפות הני-שף בגדיים אשר יוגרלו בערב ההכתרה.

רבון (ישראל) בע"מ, REVLON

מוצרי איפור ושיזוף קיץ 1968

לקראת נשף ההכתרה תקבלנה המועמדות את תכשירי השיזוף של רבון (מערכת מוצרי „ברונזילאסטר”) כדי שתופענה שחומות בערב ההכתרה.

★ אוולין

מכון ליופי, להרזייה ולייצוב הגוף, ב-רחוב דיזנגוף 101, יאפר לפי מיטב כללי האיפור החדיש את כל המועמדות.

Evelyn

מקרנה דגם 456 סוכר אומואסית לסרטי 8 מ"מ וסופר 8

מקרנה חושבת דגם 440

★ בל אנד האוול

מסרטה 440 — שי למלכת-המים, שבה תנציח המלכה את מעמד הכתרתה.

★ תכשיטי דני

תכין את כל המועמדות לקראת שני הנשפים במכוני התסרוקות שלה ב- בשביל ההכתרה את הכתר ואת השר-תל-אביב, ברחוב מאמו ובמלון „דן”.

★ אלד

חברת הסריגים המפורסמת תעניק מל-תחת-בגדים מפוארת למלכה הנבחרת.

בית-הספר של נאצר

„הוא לא בא ללימודים...”

רוטטת לאחור, והרגשתי באקדת. שלחתי יד שנייה, וגם זו נתקלה במתכת הקרה. הייתי בטוח שאוסרים אותי.

ואז, הסיר האיש את ידיו מעל עיני, ולפני עמד — גמאל.

הוא לבש מדי-קרוב מאובקים, ואת כתפיו עיטרו דרגות של רב-סרן. „אני חוזר עכ- שיו מחזית פלוגיה”, אמר לי. „אל תשאל אותי שום דבר, סעד.”

נכנסנו לבית-קפה סמוך, שתינו קפה, שר חקנו ששביש, ודיברנו על העבר. על ה- הווה. על המלחמה בארץ-ישראל — לא היה גמאל מוכן לומר אפילו מילה אחת. אחרי כן הלכנו לקולנוע.

איני זוכר איזה סרט היה זה. אני זוכר רק כי לפני שהתחיל, הציגו על הבד את תמונת המלך פארוק, ורב-סרן גמאל עבד- אל-נאצר קם על רגליו, נעמד ב-„דום” והצדיע לתמונת המלך.

כשיצאנו, חיבק אותי גמאל, אמר לי „להתראות” — והלך. חודש וחצי לאחר- מכן יצאתי את מצריים באמחלה שאני נוסע לעשות דוקטוראט באוניברסיטת-הסור- בון שבפריס. עלייתי לישראל, ולא חזרתי יותר למצריים.

הפעם הבאה שראיתי את גמאל היתה על המסך הטלביזיה, לאחר ההפיכה במצ- ריים.

בעיני, גמאל עבד-אל-נאצר הוא שני אני שים שונים: האחד — שליט מצריים, עבד- אל-נאצר, אויב מדינת-ישראל; השני — גמאל, כפי שקראתי לו אז, והנחשב עד היום לחבר טוב ולידיד נאמן.

אני מוכן בכל עת ובכל שעה לנסוע ולדבר איתו. ייתכן שפגישתנו לא תביא לשום דבר, אבל שום יהודי בעולם אינו יכול לדבר עם נשיא מצריים כמוני.